

Intervju: Neža Urbiha

Velik del prostorske postavitve je avtorska tapeta, ki jo raztrgaš na kose. Zakaj si se odločila za avtorsko tapeto?

V prvi vrsti tapeta sledi specifični estetiki, ki jo vzpostavljam. "Unheimlich" koncept mi je zelo blizu in kot tudi to, da je delo ves čas v neki napetosti med domačnostjo v smislu umetnikovega zasebnega življenja in njegovo prakso. Ta vedno posega v zasebno življenje in težko ju je ločiti. Tapeta je bila prvič razstavljena v ateljeju in tudi v tem smislu je šlo za gesto ustvarjanja domačnosti v delovnem okolju.

Kaj zate predstavlja poseg v tapeto?

Trganje tapete je vezano na to, da projekt razumem kot nekakšen „coming of age“. Je odgovor na pritisk, ki ga čutim, oziroma dajem nase. Pritisk, da moram biti hkrati hči, prijateljica, partnerka in profesionalna umetnica. V času nastajanja projekta sem živila na treh mestih hkrati in sem se nenehno počutila, kot da sem v nekakšni tranziciji. Lepljenje in nato takojšnje trganje tapete razumem kot nekakšno sled te nestabilnosti. Gre za implicitni performans.

Za postavitev si izdelala tudi 72 lutk iz cunj, ki nadomeščajo tvojo prisotnost v času odsotnosti od bližnjih. Kako je izgledal proces izdelave lutk, predstavljam si, da je bil kar dolgotrajen oziroma rigorozen proces?

Ja, z lutkami sem beležila svojo odsotnost od najbližjih in sam proces dela je bil zelo izoliran. Šlo je za obdobje, ko sem bila prvič v življenju res veliko sama in čas sem si zapolnila s »štancanjem« lutk.

Motiv lutke je vseskozi prisoten v tvojih delih ...

Lutko razumem kot nekakšno figuro, ki je ravno dovolj abstraktna, da je abcesna, hkrati preveč in premalo, da bi zares nekaj nadomeščala. »Uncanny« komponenta mi je ljuba od nekdaj. Zanimiva mi je tudi zaradi konotacije igrače, ki pomirja otroka.

Del postavitve je tudi šatulja, ki se ukvarja s tematiko obsesivne navezanosti na materialno. Tudi šatulja je nekaj, kar si sama ustvarila. Ko smo se o delu pogovarjali, si omenila, da ti je zanimiv fenomen kopičenja. Kaj te pri tem pritegne?

Mogoče ne toliko kopičenje samo po sebi, ampak to, da ima material neko zgodovino in da lahko z ustvarjanjem novega oplemenitimo pridobljen material. Tudi blago za lutke sem dobila, od babice, babičine prijateljice, tete, njene prijateljice. Gre za ponovno uporabljen material, zakopan v kleti in pozabljen. Ljubo mi je, da ima material, ki ga uporabljam svojo zgodbo.

Kaj te trenutno najbolj žene pri ustvarjanju in bo vidno v tvojem ustvarjanju v prihodnosti?

Trenutno mi je zelo všeč pristop, kjer si zastavim nek rigorozen postopek pridobivanja podob in postanem zgolj stroj v tem svojem sistemu. Razvijam serijo diptihov in generiram podobe po nekih svojih določenih pravilih, to mi je trenutno zanimivo in še načrtujem kakšen projekt na ta način.

Intervju je pripravila Maja Todič.